

Arrestnummer C 1544 / 2019
Repertoriumnummer 2019/ 1395
Datum van uitspraak 17 mei 2019
Notitienummer griffie 2018/NT/411 - -
Notitienummer parket-generaal

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00001406296-0001-0013-01-01-1

Not.nr. DE.66.L9.000404/14

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE

tegen

1. nr. *662* (RRN)

geboren te op
bediende,
wonende te
- beklaagde -

2. nr. *663* (ON
met maatschappelijke zetel te
- beklaagde -

verdacht van:

De eerste en de tweede

Om het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

Hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.5°b (het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens) van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden

op het perceel gelegen te kadastraal gekend als
eigendom van , ondernemingsnummer
met maatschappelijke zetel te bij aankoopakte van
verleden door notaris ;

PAGE 01-00001406296-0002-0013-01-01-4

meer bepaald

het terrein te hebben aangelegd en gewoonlijk te hebben gebruikt voor het parkeren van voertuigen door het te hebben verhard met gemalen steengruis over een lengte van 59,50 meter en een breedte van 11,20 meter en te hebben toegelaten dat klanten aldaar hun voertuig parkeerden

Te in de periode van 28.01.2014 tot de datum van het bevel tot dagvaarding

deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 6.1.1., al. 1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

* * * *

1.1 De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, kamer G13M, besliste bij vonnis van 22 januari 2018 op tegenspraak als volgt:

"OP STRAFGEBIED

1.

De rechtbank VERKLAART de eerste beklagde SCHULDIG aan de feiten omschreven onder de hierboven vermelde tenlastelegging;

De rechtbank GELAST de OPSCHORTING van de uitspraak van de veroordeling van eerste beklagde gedurende een proeftermijn van drie jaar, daar het feit niet van aard schijnt te zijn dat het gestraft moet worden met een hoofdstraf van meer dan vijf jaar correctionele gevangenisstraf of een zwaardere straf, de tenlastelegging bewezen is verklaard en eerste beklagde nog geen veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden heeft opgelopen en er gronden zijn om aan te nemen dat eerste beklagde zich aan de misdrijven zoals deze waarvoor hij werd schuldig verklaard niet meer zal schuldig maken.

Vergoeding

Legt de eerste beklagde bovendien een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van 51,20 euro overeenkomstig artikel 91, 2de lid en 148 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij KB van 13 november 2012 (B.S. 29/11/2012).

2.

De rechtbank VERKLAART de tweede beklagde SCHULDIG aan de feiten omschreven onder de hierboven vermelde tenlastelegging;

De rechtbank **GELAST de OPSCHORTING** van de uitspraak van de veroordeling van tweede beklagde **gedurende een proeftermijn van drie jaar**, daar het feit niet van aard schijnt te zijn dat het gestraft moet worden met een geldboete van meer dan 120.000 euro, de tenlastelegging bewezen is verklaard en tweede beklagde nog geen veroordeling tot een criminele of tot een geldboete van meer dan 12.000 euro heeft opgelopen en er gronden zijn om aan te nemen dat de beklagde zich aan de misdrijven zoals deze waarvoor zij werd schuldig verklaard niet meer zal schuldig maken.

Vergoeding

Legt de tweede beklagde bovendien een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van **51,20 euro** overeenkomstig artikel 91, 2de lid en 148 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij KB van 13 november 2012 (B.S. 29/11/2012).

Kosten

VEROORDEELT de eerste en de tweede beklagde **hoofdelijk** tot de gerechtskosten, tot op heden begroot op de som van **269,79 euro**.

OP BURGERLIJK GEBIED

De rechtbank stelt vast dat de herstelvordering zonder voorwerp is.

De rechtbank wijst de vordering van de eiser tot herstel tot betaling van een RPV af.”

1.2 Tegen dit vonnis werd op 31 januari 2018 door het openbaar ministerie hoger beroep ingesteld, met betrekking tot de beide beklagden.

Op 31 januari 2018 diende het openbaar ministerie een verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering in op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde.

1.3 Op de rechtszitting van 16 november 2018 van dit hof werden, na partijen te hebben gehoord, conclusietermijnen vastgelegd en de rechtsdag bepaald op donderdag 4 april 2019.

1.4 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 4 april 2019 in het Nederlands:

- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van Johanna Erard, substituut-procureur-generaal,
- de beklaagde _____ in zijn middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester Wim De Langhe, advocaat met kantoor te Lokeren,
- de beklaagde _____ in zijn middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester Peggy Buysse, advocaat met kantoor te Aalst, in haar hoedanigheid van lasthebber *ad hoc*.

2.1 De verklaring van hoger beroep tegen het vonnis van 22 januari 2018 gedaan op de griffie van de rechtbank die het vonnis heeft gewezen, werd tijdig en regelmatig naar de vorm gedaan.

Het verzoekschrift houdende de grieven, die tegen het vonnis worden ingebracht, werd eveneens tijdig ingediend.

2.2 In het door het openbaar ministerie ingediende "*grievenformulier hoger beroep*" wordt nauwkeurig bepaald welke grief tegen het voormeld vonnis wordt ingebracht, namelijk met betrekking tot de straf en/of maatregel. Meer bepaald verduidelijkt het openbaar ministerie in de grief dat de opschorting ten onrechte werd toegekend aan de beklaagden, nu er sprake was van een voortschrijdende inbreuk gedurende meerdere jaren, die pas na het formuleren van een herstellvordering en een strafrechtelijke dagvaarding geregulariseerd werd.

2.3 Het hoger beroep van het openbaar ministerie werd tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld en is ontvankelijk (art. 203 en 204 Wetboek van Strafvordering).

Het hof beslist in het voorliggende arrest binnen de perken van het hoger beroep en van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 Wetboek van Strafvordering. In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van de voormelde bepaling op te werpen.

Door de verklaring van hoger beroep en vervolgens het grievenformulier van het openbaar ministerie is de saisine van het hof beperkt tot de beslissing over de straf (en/of maatregel). Op grond van het vonnis van 22 januari 2018 staat het vast dat de beklaagden elk schuldig zijn aan de enige telastlegging, hiervoor vermeld, en dat de herstellvordering zonder voorwerp is.

3. Om tot de schuldigverklaring van elke beklaagde te komen overwoog de eerste rechter het volgende:

"3.1. De feiten

PAGE 01-00001406296-0005-0013-01-01-4

Op 28 januari 2014 stelt de lokale politie van vast dat op een perceel gelegen in de te tussen de huisnummers kadastraal gelend als , zonder vergunning een terrein wordt gebruikt voor het parkeren van voertuigen. Het linker gedeelte van het perceel is met hekken aan de straatkant afgesloten, het rechter deel is niet afgesloten. Aan het hekken aan de straatkant zijn bevestigd:

- een bord met het opschrift "privaat parking voor klanten tijdens de duur van het aankopen";
- en een afbeelding van het verkeersbord E1 (verboden te parkeren) met de vermelding "niet voor de poort parkeren" en
- een afbeelding van het onderbord VII (takelen).

Op het perceel staan twee voertuigen geparkeerd. Het perceel maakt deel uit van een onteigeningsprocedure. Het gebied wordt geregeld door een RUP (zone voor cultuurerf), goedgekeurd op 10.12.2009. De eigenaar van het perceel is tweede beklagde De afgevaardigd bestuurder is eerste beklagde.

In verhoor verklaart eerste beklagde het volgende:

- Op 18.07.2007 werd het vroegere café met achterliggende grond aangekocht door de
- Hij verkreeg in september 2009 te toelating om het gebouw te slopen. Tot op het pasniveau werd het perceel opgevuld met gemalen stenen. Het perceel biedt enkel de tijdelijke mogelijkheid om de wagen achter te laten, in afwachting dat de gemeente hem de goedkeuring geeft van het bouwplan ingediend op 25.11.2009.
- De gemeente heeft zelf voor de oprit van het perceel te stoptekens en stopstrepen geleverd. De gemeente stemt m.a.w. zelf in met de tijdelijke parkeermogelijkheid.

Het college van burgemeester en schepenen gaf de volgende repliek.

- De vergunning van 30.07.2009 gaf geen toelating om het perceel tot op pasniveau op te vullen met gemalen stenen.
- Er werd op 8.12.2009 een aanvraag ingediend om een meersgezinswoning te bouwen met daarachter 21 parkeerplaatsen voor het personeel van . Deze vergunning werd door de gemeente geweigerd op 18.03.2010. In beroep verleende de bestendige deputatie een vergunning voor de bouw van de meergezinswoning doch weigerde de vergunning voor de parking. Deze vergunning werd vernietigd bij arrest van 27 maart 2012. Na deze vernietiging besloot de bestendige deputatie het hele project te weigeren bij besluit van 21 juni 2012. Tegen deze beslissing werd door de beroep aangetekend doch dit beroep werd afgewezen bij arrest van de Raad voor de Vergunningsbetwistingen van 16 juli 2013. In dit arrest werd berust door de
- Het terrein wordt al verschillende jaren gebruikt als parkeerzone voor het personeel van de
- Het RUP dateert van 10 december 2009. Het perceel ligt in een zone voor cultuurerf. De aanleg en het gebruik als parking is strijdig met de bestemmingsvoorschriften.

Volgens heeft zijn firma het betrokken perceel genivelleerd. De werken zijn uitgevoerd in 2009. De firma heeft nooit een vergunning gezien. De had de toelating om het gebouw dat

er in het verleden stond, te slopen. Ze hebben het perceel niet verhard noch opgehoogd. Het perceel werd genivelleerd met gemalen steengruis.

Door de gemeente werd een herstellvordering opgemaakt. Het bestuur vordert het volgende herstel

- *Het herstel in de oorspronkelijke staat evenals de staking van het strijdig gebruik onder verbeurte van een dwangsom van 50 euro per dag vertraging bij niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn:*
 - o *De staking van het gebruik als parking;*
 - o *De verwijdering van alle steenslag en verharding op en in de grond en het opvullen van de putten met zuivere teelaarde om het te nivelleren tot het niveau van het maaiveld.*
- *Met uitsluiting van een bijkomende termijn in de zin van artikel 1385bis Gerechtelijk Wetboek.*
- *Met machtiging van het bestuur om ambtshalve in herstel in de vorige staat te voorzien.*

De herstellvordering verkreeg het positief advies van de hoge raad voor het handhavingsbeleid. Uit de behandeling van de zaak ter zitting blijkt – zo gaf ook de eiser tot herstel toe – dat de herstellvordering thans zonder voorwerp is.

3.2. Grond van de zaak

Het bij artikel 6.1 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden gewaarborgde recht op een eerlijke behandeling van de zaak houdt in dat de beslissing op de strafvordering melding maakt van de overwegingen die de rechtbank van de schuld of onschuld van de beklagde hebben overtuigd en dat zij minstens de voornaamste redenen aangeeft waarom de tenlasteleggingen al dan niet bewezen worden verklaard, ongeacht of een conclusie wordt ingediend. Het recht op een eerlijke behandeling van de zaak houdt in dat, ook bij ontstentenis van een conclusie, de beslissing omtrent de schuld met redenen wordt omkleed (Cass. 8 juni 2011 (P.11.0570.F), N.C. 2012/2, 170-171 en AC 2011, nr. 391, Cass. 29 mei 2012 (P.11.2037.N), N.C. 2013, 131-132). De rechter voldoet aan deze verdragsrechtelijke verplichting door vast te stellen dat de beklagde de gegrondheid van de strafvordering niet betwist of door de concrete redenen te vermelden, zij het op beknopte wijze, die hem hebben overtuigd van zijn onschuld of schuld (Cass. 5 juni 2012 (P.11.092.N), N.C. 2013, 132 (met noot L. HUYBRECHTS) en Cass. 23 oktober 2012 (P.2012.0300.N)).

Volgens artikel 6.1.5 van de VCRO zijn, onverminderd de bevoegdheden van de agenten en de officieren van gerechtelijke politie, de stedenbouwkundige inspecteurs, de andere door de Vlaamse Regering aangewezen ambtenaren, alsmede de door de gouverneur aangewezen ambtenaren van de provincie en van de gemeenten of intergemeentelijke samenwerkingsverbanden in zijn provincie, bevoegd om de in deze titel omschreven misdrijven op te sporen en vast te stellen door een proces-verbaal. De processen-verbaal waarin de in deze titel omschreven misdrijven worden vastgesteld gelden tot bewijs van het tegendeel.

De strafrechtelijke aansprakelijkheid van de rechtspersoon geldt voor alle misdrijven die gepleegd werden ter verwezenlijking van het doel, ter waarneming van zijn belang of voor zijn rekening en dus ook voor stedenbouwmisdrijven.

- *Wat de materiële toerekening betreft moet er een intrinsiek verband zijn tussen het misdrijf enerzijds en de verwezenlijking van het doel van de rechtspersoon en de waarneming van de belangen van de rechtspersoon anderzijds.*
- *Wat het intentioneel element van het misdrijf betreft moet worden aangetoond dat het misdrijf voortkomt uit een opzettelijke beslissing genomen binnen de rechtspersoon of dat er een nalatigheid is op het niveau van de rechtspersoon die in causaal verband staat met het misdrijf. Men beoogt de hypothese waarin een gebrekkige interne organisatie van de rechtspersoon, onvoldoende opleiding of begeleiding van het personeel, onvoldoende veiligheidsmaatregelen of onredelijke budgettaire beperkingen de voorwaarden gecreëerd hebben die het misdrijf mogelijk hebben gemaakt. Een occasionele tekortkoming kan de rechtspersoon niet worden toegerekend: zelfs binnen de meest zorgvuldig georganiseerde rechtspersoon kan een misdrijf nooit helemaal worden uitgesloten. De rechtbank kan zich voor het vaststellen van het moreel element steunen op de gedragingen van de bestuursorganen van de rechtspersoon of haar gezagsdragers, die onder meer een natuurlijke persoon kunnen zijn. Als het strafbaar feit door een vennootschap is gepleegd is het opzet genoegzaam bewezen door de vaststelling dat de leidinggevende organen kennis hadden van het opzet om de schuldige handeling te stellen en daarmee hebben ingestemd. Het opzet van de rechtspersoon kan ook worden afgeleid uit zijn kennis van eerder vastgestelde inbreuken op dezelfde regelgeving. Zodra de rechtspersoon weet heeft van een inbreuk, moet hij er alles aan doen om herhaling van deze inbreuk in de toekomst te voorkomen.*
- *Wat betreft de natuurlijke persoon moet er worden onderzocht of de natuurlijke persoon wel enige invloed kon aanwenden om de overtredingen van de wet te beletten of te voorkomen. Er moet ook aan de natuurlijke persoon een individuele fout kunnen worden aangewreven.*

Van enige decumul van strafrechtelijke verantwoordelijkheid kan slechts sprake zijn indien aan drie cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- *de rechtspersoon moet strafrechtelijk verantwoordelijk zijn voor het misdrijf uitsluitend wegens het optreden van de geïdentificeerde natuurlijke persoon;*
- *de natuurlijke persoon mag het misdrijf niet wetens en willens hebben gepleegd;*
- *de rechtspersoon moet een zwaardere fout hebben begaan dan de natuurlijke persoon;*

Het Hof van Cassatie stelde al dat artikel 5, tweede lid van het Strafwetboek, dat de gevallen regelt waarin de verantwoordelijkheid van een natuurlijk persoon en van een rechtspersoon in het geding zijn wegens eenzelfde misdrijf, een strafuitsluitingsgrond invoert voor degene die de minst zware fout heeft begaan. Die verschoningsgrond kan gelden voor de dader van het door onvoorzichtigheid of onachtzaamheid gepleegde misdrijf en niet voor degene die willens en wetens heeft gehandeld (lees en vergelijk : Cass. 08 november 2006, T. Strafr., 2007, 261).

In de aan het arrest van 8 november 2006 voorafgaande conclusie van advocaat-generaal wordt duidelijk gesteld dat om vast te stellen of de natuurlijke persoon “de fout wetens en willens heeft begaan” de rechter moet letten op diens concrete geestesgesteldheid op het ogenblik waarop hij de handeling die zijn verantwoordelijkheid in het gedrang brengt stelde, en niet op de wettelijke kwalificatie van het feit. Hierdoor wordt de functie van een natuurlijk persoon, die van hem een goed ingelicht persoon maakt of iemand die dit zou moeten zijn en die hem een verplichting tot handelen geeft, een doorslaggevend criterium. “Wetens” slaat dan op het bewust of met kennis van zaken handelen terwijl “willens” wijst op de afwezigheid van een

rechtvaardigingsgrond. De vaststelling dat een natuurlijke persoon bewust en buiten elke dwang, dit is wetens en willens, zij het in belang van de rechtspersoon het hem ten laste gelegde feit heeft gepleegd, volstaat om hem te veroordelen.

Gelet op de materiële gegevens van de strafdossiers, de verklaringen van eerste beklagde beklagde alsook uit de behandeling van de zaak ter terechtzitting, is naar oordeel van de rechtbank afdoende gebleken dat beklagden zich schuldig hebben gemaakt aan de feiten vermeld onder de tenlastelegging en dienen deze feiten hen dan ook te worden toegerekend. Beklaagden hebben immers een terrein aanaelegd en gebruikt voor het parkeren van voertuigen van klanten en personeel van de nabijgelegen . Uit de aan het strafdossier gevoegde foto's blijkt duidelijk dat het terrein specifiek is ingericht al klanten- en personeelsparking van de nabijgelegen . Zie bijvoorbeeld de foto stuk 161 van het strafdossier, gemaakt op 04.08.2016. Aan de parking hangt het bordje: "hier parkeren kan alleen door klanten van de tijdens de duur van hun aankopen. Buiten de openingsuren van de supermarkt wordt deze parking gesloten!". Dit wijst niet op 'sporadisch gebruik van het terrein als parking' zoals beklagden voorhouden.

Uit de foto's blijkt ook dat het gemalen steenpuin werd gestort, niet met het oog op het egaliseren van het terrein – wat met zuivere teelaarde had dienen te gebeuren – doch met het oog om het parkeren op het terrein te faciliteren. De verleende sloopvergunning van 30.07.2009 verleent aan beklagden niet de toelating om het perceel te verharden of te nivelleren met steenpuin.

Uit het eigen onderzoek van de Hoge Raad voor de vergunningsbetwistingen is bovendien gebleken dat, na vergelijking van diverse luchtfoto's, dat de percelen sinds de sloopvergunning van 30 juni 2009 van langsom meer verhard worden. Op de luchtfoto van 2014 is voor het eerst verharding van het achterliggende perceel zichtbaar. Dit wijst op de duidelijke intentie van beide beklagden om de terreinen in te richten en gewoonlijk te gebruiken als parking voor de

Daar de feiten duidelijk wetens en willens werden gepleegd – beklagden vroegen doch verkregen op geen enkel moment de vergunning om een parking aan te leggen noch van het college van burgemeester en schepenen, noch door de bestendige deputatie – kan er van enige decumul geen sprake zijn."

4. De beklagden hebben hun eigen economische belangen laten voorgaan op het algemeen belang dat baat heeft bij een goede ruimtelijke ordening en de naleving van de regels die deze ordening moeten waarborgen. De beklagden werden door de bevoegde overheden nochtans verschillende malen aangemaand om de onwettige toestand te herstellen.

Het onvergund gebruik van de parking heeft de beklagden in hun bedrijfsuitbating een belangrijk economisch voordeel gegeven. Dat uiteindelijk toch de toestand hersteld werd doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

Het lang aanhouden van de onwettige toestand heeft de samenleving veel middelen gekost in de vorm van het inzetten van administratieve overheden, politie en justitie. Tevens werd in de periode van de telastlegging de plaatselijke goede ruimtelijke ordening met eigenrichting onder druk gezet.

Het hof is van oordeel dat aan de beklaagden niet de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling kan worden verleend. Immers zou dit in de concrete omstandigheden eerder aanzetten tot het lange tijd plegen van dit soort, economisch gerichte misdrijven, wat een maatschappelijk niet te verantwoorden signaal is.

Gezien het duidelijk financieel oogmerk waarmee het bewezen misdrijf gepleegd werd is een effectieve geldboete passend en noodzakelijk om elke beklaagde ertoe aan te zetten voortaan onmiddellijk en strikt de ruime milieuwetgeving in het algemeen en de stedenbouwwetgeving in het bijzonder na te leven.

De voor elke beklaagde hierna opgelegde geldboete is niet van aard hun respectieve sociale declassering te veroorzaken of hun sociale reclassering op onevenredige wijze in het gedrang te brengen, zodat er ook geen subjectieve redenen zijn om de opschorting te gelasten.

In het voordeel van de beklaagde _____ houdt het hof bij de bepaling van de omvang van de hem opgelegde geldboete rekening met het feit dat het bewezen misdrijf vooral de beklaagde _____ is ten goede gekomen en dat hij een blanco strafregister heeft.

Voor de beklaagde _____ is de hierna bepaalde minimum geldboete een voldoende signaal, gelet op het inmiddels gerealiseerde herstel en de met de gemeente _____ over de bewuste parking gesloten overeenkomst.

De feiten van het bewezen misdrijf werden gepleegd na 31 december 2011 en voor 1 januari 2017, zodat de geldboete voor elke beklaagde met 50 deciemmen moet worden verhoogd. Voor de beklaagde _____ zet de hierna bepaalde vervangende gevangenisstraf hem in voldoende mate aan tot betaling van de geldboete.

5. De beklaagden zijn hoofdelijk gehouden tot de kosten, gevallen in de beide aanleggen aan de zijde van het openbaar ministerie zoals hierna bepaald.

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders dient te worden bepaald op 25 euro, sinds 1 januari 2017 te vermeerderen met 70 deciemmen tot 200 euro, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

De beklaagden zijn elk ook gehouden tot de vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop der strafprocedure, die thans, na indexatie, 53,58 euro bedraagt (zie art. 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door art. 1 van het koninklijk besluit van 13 november 2012, BS 29 november 2012; omzendbrief 131/5 van 25 september 2018, BS 4 oktober 2018), alsook tot de bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische

tweedelijnsbijstand, die thans 20 euro bedraagt (art. 4, §3 en art. 5 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand).

Het hof veroordeelt de beklaagden elk tot betaling van deze bijdragen en vergoeding.

OP DEZE GRONDEN

Het hof,

rechtsprekend op tegenspraak,

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald, met inbegrip van de bepalingen vermeld in de telastlegging, en de artikelen:

- 211 en 211*bis* Wetboek van Strafvordering,
- 41*bis*, § 1, 66 en 100 Strafwetboek
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend **met eenparige stemmen:**

stelt vast dat op grond van het vonnis van 22 januari 2018 de schuld van elk van de beklaagden _____ en _____ vaststaat en dat de herstellvordering zonder voorwerp is;

wijzigt het beroepen vonnis wat betreft de beslissing over de straf en/of maatregel als volgt:

veroordeelt de beklaagde _____ tot betaling van een geldboete van **100 euro**, verhoogd met 50 deciem tot 600 euro of een vervangende gevangenisstraf van een maand;

veroordeelt de beklaagde _____ tot betaling van een geldboete van **500 euro**, verhoogd met 50 deciem tot 3.000 euro;

veroordeelt de beklaagde _____ en _____ elk tot betaling van een bedrag van 25 euro, vermeerderd met 70 deciem en aldus gebracht op telkens 200 euro als bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders;

veroordeelt de beklaagden _____ en _____ elk tot betaling van een bedrag van 53,58 euro als vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure;

veroordeelt de beklaagden en elk tot betaling van een bijdrage van 20 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand;

veroordeelt de beklaagden en hoofdelijk tot betaling van de kosten van de strafvordering, voor het openbaar ministerie begroot op 269,79 euro in beroep en 111,67 euro in eerste aanleg.

Kosten eerste aanleg: € 269,79

Kosten beroep:

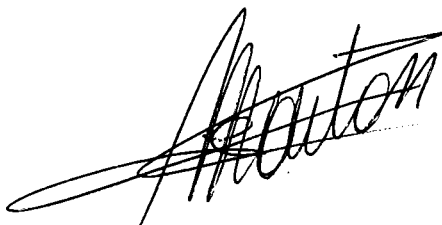
Afschrift vonnis:	€ 48,00
Afschrift akte HB OM:	€ 3,00
Dagv. :	€ 25,26
Dagv. :	€ 25,26

€ 101,52

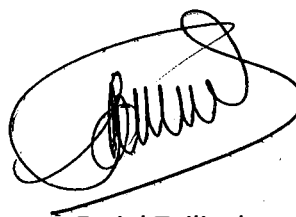
+ 10 %: € 10,15

Totaal: € 111,67

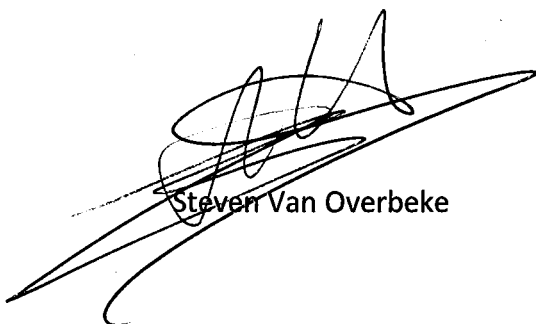
Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit raadsheer Bart Meganck, als waarnemend kamervoorzitter, raadsheer Steven Van Overbeke en plaatsvervangend magistraat Emiel Teirlinck, en in openbare rechtszitting van **17 mei 2019** uitgesproken door raadsheer – wnd. kamervoorzitter Bart Meganck, in aanwezigheid van Jan De Clercq, advocaat-generaal, met bijstand van griffier Leentje Mouton.

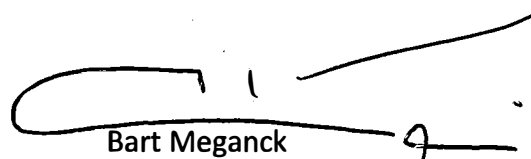
Leentje Mouton

Emiel Teirlinck

Steven Van Overbeke

Bart Meganck

